Ч. 33 Субота 12 (24) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(*З ради державної. — Сполучені Держави супротив Анґлії. — Полуднево-африканьска війна*).

Вчера перед полуднем отворено сесию ради державної. Президент кабінету др. Кербер виголосив довшу промову програмову, в котрій звернув увагу на конечність честної праці для виповненя численних економічних і суспільних задач та т. зв. державних конечностий. Молодочехи, котрі вчера ухвалили опозицию против правительства, а навіть обструкцию, т. є спинюванє парляментарної праці — зажадали зараз устами свого провідника посла Енґля дискусиї над заявою правительства. Однако тому спротивили ся представителі ріжних сторонництв в палаті, а іменно: пос. Кайзер, німецкий народовець, п. Яворский, іменем Кола польского, п. Ґрос, німецкий лїберал і п. Дашиньский, социяліст. В голосованю внесеня Енґля упало, а ухвалено внесенє Дашиньского, аби дискусия відбула ся на одним з слідуючих засідань. Між інтерпеляциями і внесенями, які відтак відчитано, було кілька з жаданєм 8-годинного часу праці в копальнях. — П. Вольф питав президента, чи не хотів би перед законом о континґенті рекрутів на сей рік взяти на порядок дневний континґент рекрутів на р. 1898 і 1899, установлені на основі § 14. Президент Фухс відповів, що буде строго держати ся реґуляміну і в своїм часї предложить також до затвердженя тамті закони. — П. Енґель домагав ся ще раз, аби зараз взяти під наради наглячі внесеня. Президент Фухс відповів, що насамперед мусить бути полагоджений порядок дневний. В голосованю внесенє пос. Енґля упало всїми голосами против голосів Молодочехів. П. Іро зажадав голосу в справі формальній, але президент відмовив і розпочав дискусию над контингентом рекрутів. Говорили пп. Шрамель і Резель, почім дискусию перервано, а приступлено до внесень в справі укінченя вуглявого страйку. Перший забрав голос социяліст Феркавф. По промові Феркавфа засїданє замкнено, бо ще вчера відбуло ся засїданє палати панів, на котрім правительство виголосило свою заяву.

В американьскім парляменті внесено резолюцию з питанем до правительства, чи правда, що Америка заключила тайний союз з Анґлією. Мінїстер заграничних справ Гей відповів, що то неправда. Такого союза нема а й конституция Америки не дозволює заключати ніяких союзів без відомости парляменту.

З Африки надходять вісти, що Анґлїйцям починає знов неповодити ся. Іменно ґен. Робертс, що після анґлїйських телеґрам мав вже знищити цїлу армію Кроні'ого має бути тяжко побитий. Сам він телеґрафує ось що: По точнім огляненю становищ Бурів пересьвідчено ся, що неможлива річ зайняти їх без виставленя войск на тяжкі страти. З тої причини рішив він лиш артилерию обстрілювати ворога і звернути увагу, аби Кроніє не одержував ніякої підмоги. І вже розбито кілька відділів Бурів, що спішили получити ся з Кроніем. Іменно ген. Бота ішов з Наталю на поміч, але его Анґлїйцї відперли.

Письмо з Канади.

(Дальше).

От, як роблять наші люди: Приїздить сюди родина; коли застане своїх, то іде в комірне. Чоловік лишає жінку, діти, а сам іде на роботу, нераз і на пів року, та пускає ся часом 50—200 миль від родини. Майже кождий фармер іде в жнива на роботу та що собі заробить, з того жиє опісля цїлий рік.

Німцї (менонїти) та Анґлїйцї позабирали вже давно, де що було доброго, і они вже богаті; але що з того богатства в пустини? Все-ж таки они троха инакше живуть, бо будують ся в купі, селами.

Ще-ж таким господарям, що мають дорослі діти, лекше живесь, бо діти ідуть служити та зароблять якийсь цент; є бодай за що купити господарске знаряде, котре тут дуже дороге, бо в Канадї ще нема фабрик, і все треба спроваджувати з далекого сьвіта.

При тім всїм дехто з наших людий є тут задоволений; се такі, що в краю служили у панів за 30 зр. на рік, а тепер они самі собі панами, хоч і в пустини. Вижити — вижие, хоч зразу і дуже набідує ся. Инші, що мають великі родини а в краю мали мало ґрунту, мають тут бодай надію, що їх діти чогось дороблять ся. Найгірше вийшли ті, що в краю попродали ладні ґрунти, хоч їм не зле жило ся і тілько еміґрацийна горячка вигнала їх за море. Они про око удають задоволених, але коли би їм хто вернув їх ґрунт, то зараз вер-

---

2)

ДОЧКА ПОСЛА.

(*З француского — Юрия Онета*).

(Дальше).

II.

Недалеко Дарс, при березї ярко осьвітленім сонцем, стояла парова лодка з корабля „Лятуш-Тревійль, під командою офіцира маринарки. На сидженю, вибитім синим сукном, на заді лодки сидів молодий чоловік дуже елеґантно одітий, русявий з синими очима і малим вусиком, прикриваючим повні, хороші уста. Молодець той обернув ся до офіцира маринарки з словами:

— Капітане, чи довго ще будемо ждати на ту вашу урядову особу?

— Мій пане, так довго як сама схоче.... Ми віддані до еї розпорядимости. Атже знаєте, що всьо тепер віддане на услуги панів послів. Їх двайцять їсть тепер снїданє в префектурі, і доки не випють шампана, доти будемо собі тут стояти....

—То стїймо....

Запалив папироса і почав розглядати ся, занятий цікавим видом, який довкола розлягав ся. На побережа, прикрашені устями всїх сусїдних улиць, повних хоругов і фляґ синьо-біло-червоних француских та всяких инших для ріжних країв, тиснула ся товпа з гамором, сьпівами, сьміхом, дожидаючи нетерпеливо на приїзд російскої фльоти, о котрої наближуваню донесено вже перед годиною з поміж Лїсїє і Сен-Модріє.

На пристани не видко було майже води під рухомим помостом з човен, лодий, лодок, байдаків, чайок і всякого рода, величини і виду кораблїв весловых, вітрильних, парових, переповнених товпою видців в сьвяточних одежах, серед котрих женщини в ясних уборах, в прибраних цьвітами капелюхах, з ріжноцьвітними парасольками, давали очам величаньску збірку всїляких красок, купаючих ся в чудовім сонци Прованси. Всьо рушало ся, глотилось, сьпівало, береги стали аж чорні від жлучих на них товп, а море як оком заглянути, покрила майже цїлком величаньска фльотиля кораблїв. Лише на овиді, окруженім синявою моря, видко було француські панцирники, дожидаючі гостий, цїлі умаєні хоругвами і цьвітами, а дим уносив ся над ними як розпущена на вітрі грива.

— Кілько треба часу, аби добити ся до „Лятуш-Тревійль", капітане? — спитав молодий чоловік офіцира.

— Майже пів години, любий пане.

— А командант Бовоазен дав вам приказ ждати на посла?

— Так само як і на вас....

— Ох, я... я був на час.... Але хто той посол, знаєте его?

— Цїлком его не знаю.... То, здаєть ся, звістна і поважна личність.

— Певне один з тих веселих панів, що кричать і горлають в палатї против буджету і маринарки, котрих поважають лиш о тілько о скілько, бо боять ся їх як зарази.

Офіцир нїчого не відповів, лиш розсьміяв ся. Товариство пань в ясних одежах, в супроводї панів, з трицьвітними лентами на хрудях, висунуло ся не без труду з поміж глоти видців на березї. Один з панів, одітий чорно, з поважним видом, у високім капелюсї на голові і з білим парасолем в руцї, відлучив ся від прочого товариства, і наближивши ся до лодки, спитав:

— Пане, чи то ви доводите лодкою „Лятуш-Тревійль"?

— Так, пане, то я — відповів офіцир.

— Отже, я той, по котрого ви приїхали....

— Прошу.

— Ходи дитинко — сказав посол, обертаючи ся до стрункої молодої дївчини, що ждала на конець розмови. — Ось лодка, що має нас завезти.

Молода дївчина наблизила ся, і оперши ся хорошою, гарно обутою ніжкою о перед лодки, війшла до середини, піддержувана офіцером. Усьміхом подякувала офіцирови і відійшла до задної части лодки, де молодий чоловік приймив еї з капелюхом в руцї. Моряки відбили від берега, офіцир сїв, і парова лодка помчала скоро, виминаючи множество кораблїв всякої величини і виду, котрі плили також на отверте море, на стрічу сподїваних гостий.

тали би до краю. А так терплять, і лиш тихцем згадують рідний край та рідну хату.

Є тут богато таких, що пишуть до своїх кревняків і намавляють їх, щоби їхали за ними. Питаю ся їх: „Чого так робите? Самі ви голі як турецкі сьвяті, а других сюди вабите?“ Відповідають мені на те: „Веселійше нам буде в пустини, як нас збере ся більше. А впрочім: они мають мати все, а ми нічого? Нехай приїдуть сюди бідувати разом з нами!“

Є тут ґазди, що тисячі попривозили, і тим є найгірше. Они гадали, що будуть панували, пускали гроші, а тепер зрівняли ся з иншими.

Що тут є дикі курки, дикі крілики, се правда; але наші люди вже їх перетеребили так, що дальше їх і не стане.

Яка тут можлива орґанізация? Анґлійці хотіли би всїх повернути на своє, і се певно також і стане ся, особливо по містах так, як уже є в Сполучених Державах. Там і нашим сьвященикам незадового треба буде говорити по анґлійски, бо діти межи собою вже не говорять инакше, як по анґлійски. Анґлійці всюди будують школи безісповідні; діти виховують ліберально.

В Канаді треба великої праці, щоби перевести між нашими людьми якусь орґанізацию. Нарід тут збираний, кождий з иншого села і кождий хотів би, щоби було так, як є в його селї. Як то пр. трудно довести до того, щобы поставити церков! Перша трудність — вибрати місце. Кождий хотів би мати як найблизше до церкви; а коли зважити, що кольонїя обіймає нераз і 20 квадр. миль, то легко зрозуміти, як трудно всім догодити при виборі місця під церков.

Треба би рускої школи; але де-ж її поставити, коли дітям далеко, ба й небезпечно ходити десь до школи. Нарід має охоту, але воля слаба.

Тепер, по правді сказавши, нашим людям найбільше розходить ся о те, щоби мати: 1) хату, хоч би яку; 2) худобу, а худоба тут дорога; 3) плуг, борони, віз, машину до сїна, а те все також дороге. А звідки взяти гроший? Буває і так, що жінки з дітьми лишають ся дома та роблять коло сіна, а хлопи ідуть на зарібки і вертають домів, аж цїлком вже замерзне.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 23-го лютого 1900.

— В товаристві ім. Ів. Котляревского уложила ся дня 18 с. м. літературна секция. Головою вибрано проф. Ол. Барвіньского, заст. голови Мих. Павлика, секретарем Ст. Томашівського. Зараз порішено видавати дві серії драматичних творів, одну з них для селян. В тій цїли прошено проф. Ол. Колессу о ревізию дотеперішної нашої популярної літератури. Піднесено також гадку устроювати публичні відчити з поля нашої і чужої драматичної лїтератури. Вкінци дебатовано над справою перенятя народного театру від тов „Руска Бесїда“ товариством ім. Котляревского.

— О завіщане. В Стрию, в суді окружнім відбувала ся вчера розправа в голоснїй свого часу і добре звістній справі завіщаня померлого в 1885 р. Юліяна Янїшевского. властителя маєтностий Волцнїв, Деменка лїсна і підністряньска в Жидачівщинї, вартости 750.000 зр., котрі то маєтности Янїшевский записав свому управителеви Болеславови Відаєвичеви і єго жені Павлинї. Справа ся була вже кілька разів перед судом; через ню стратив бувший львівский адвокат своє право адвокатури, а ще недавно тому за сю справу ставав перед судом о образу чести редактор „Monitor a“ п. Брайтер. Процес о се завіщане перейшов всї інстанциї, і законні спадкоємці всюди програли справу; мимо того они, а именно Михайло Беліткович, Евеліна і Александер Добжиньскі і гр. Стан. Скарбек постарали ся о відновлене процесу і тому то ся справа ще раз прийшла перед суд. Предсїдателем трибуналу був радник суду краєвого Жарский. Відаєвичів заступав львівский адвокат др. Алекс. Мариянський, а позиваючих адв. др. Дайзенберґ. Перед суд завізвано Болеслава Відаєвича з Волцнева, Павливу Відаєвичеву властительку маєтностий Деменка лїсна і підністряньска: о. Ів. Шпитка, пароха у Волцневі, Володисл. Манастирского, нотаря в Рогатині, дра Августа Кришталовича, лїкаря в Скалї і Кароля Ґустава Фрічека учителя в Путятинцях. Остаточно справа закінчила ся так, що суд засудив позиваючих на заплату коштів процесу і на кару 1000 Корон за процесоване.

— З Коломиї. Вечерниці „Родини“, заповіджені на суботу 24 лютого, відбудуть ся в льокалях товариства в недїлю 25 лютого. Початок о 8 год. Вступ від особи 30 кр.

— З Городка. Кружок аматорів „Читальні міщаньскої“ в Городку відограє дня 25-го н. ст. лютого в сали товариства „Ґвязда“ комедию Льва Лопатиньского в 3 актах „Свекруха“. Цїни місць: крісло 1 корона вступ на салю 40 сотиків. Початок точно о год. 7½ вечером. Чистий дохід призначений в користь читальнї.

— Під кураталею. Краєвий суд в Чернівцях подає до відомости, що Октава Цотту властителя більшої посїлости в Кисилеві на Буковині, поставлено за розтрату під кураталю, а куратором іменовано дра Івана Фльондора, властителя більшої посїлости в Сторожинци.

— Чи остра зима може спинити заразливі хороби? Відповідь на се питане може бути і цікава і важна, бо звістно, що єсть такий загальний погляд, що остра зима, великі морози спиняють заразливі хороби і пошести. Сей погляд не без рациї, бо в зимі, коли суть сильні морози, замерзають всї калюжі, болота і сьмітники, а тим самим зменшає ся жерело всїх тих обставин, що сприяють розвоєви всїляких шкідливих заразників. Але здає ся, що на тім і конець, бо морози, хоч би й як великі, не убивають ще самих заразників. В Льондонї робив проф. Дюер (Dewar) і два инші учені досьвіди з бактериями, щоби переконати ся, чи велика студінь може їх нищити, чи нї. Отже вкладано бактериї в плинний воздух, котрий, як звістно, аж при студени 190 степенів Цельзия остає ся плинним, і в тій температурі держано їх 20 годин. Коли їх виймлено і они знов розтаяли та огріли ся, були такі самі сьвіженькі і здорові як перед тим. Величезна студінь не пошкодила їм анї трошки. Виходило би з того, що остра зима і великі морози можуть лиш спинити на якийсь час заразливі хороби і пошести, але зовсім їх знищити не можуть, бо хоч би й як великий мороз, не може убити заразливих бактерий. Тепер ще має ся робити проба з бактериями в тій студени, якої потреба, щоби водень став плинним.

— Жертва званя. В бориславскім закопі земного воску лучила ся недавно сумна пригода. Гірник, Михайло Синьчак, підложив динамітну міну, підпалив льонт і дожидав вибуху, який мав наступити по пятьох мінутах. Коли однак по півгодинним вижиданю не наступила експльозия, зблизив ся він до міни, щоби инший патрон поставити. В хвили, коли схилив ся над міною, она експльодувала, а Синьчак упав на землю страшно ранений на цїлім лици. Уділено єму зараз на місци першої лїкарскої помочи і вислано на клїніку до Кракова. Там стверджено цїлковите випалене очий

Ідучі лодкою, побуджені тим видом, почали взаїмно висказувати враженя.

— Який величавий образ — сказав посол — то дає сьвітле сьвідоцтво могучости народу.

— А кілько може бути в тій хвили кораблів довкола нас? — спитав молодий чоловік официра маринарки.

— То тяжко сказати... Але всьо, що лиш було спосібне пливати в Тульонї, не виставляючи себе на небезпечність потоненя, виплило нинї на море.

— Послухайте — перебила молода дївчина — там співають...

Несені филями звуки марсилянки доносили ся до лодки. То зібране на покладї малого парохода, охрещеного „Мухою“, товариство співацке скорочувало собі дожидане принагідним концертом. Тодї з другого корабля загреміла музика і по мори понесли ся звуки вальса з якоїсь оперетки. І було щось фальшивого в тих змішаних звуках патриотичної пісні і опереткової музики. Але в тім торжественнім настрою, серед повени ріжних красок і серед загального одушевленя, ті голоси зливали ся в один загальний гамір і не разили.

Випливши на отверте море, лодка скоро минула ріжні човна з публикою, що крутили ся серед порту. Тепер вже бачили ідучі лодкою лиш великаньскі кораблї морскі, спосібні ставити чоло розбурханим филям, котрих колихане, безнастанне на отвертім мори, давало ся вже відчувати.

Посол легко поблід і почув, що єго повага може бути вскорі виставлена на встид, коли колихане корабля ще побільшить ся. Отже спитав:

— Скоро будемо на покладї корабля?

— За малої чверть години, пане после — відповів вічливо официр. І показуючи рукою чорну масу, що здіймала ся понад воду з маштами покритими фляґами і хоругвками додав: — Ось „Лятуш-Тревійль“.

Примістившись на вибитім синим сукном сидженю в заднїй части лодки і занятий хорошою дочкою посла, молодий чоловік не богато звертав уваги на образ, який довкола стелив ся. Від першої хвилї причарувала єго принада рухів хорошої білявки і дитинна простота єї поведеня. Любував ся чудовим личком, хорошими очима і устами. Дївчина не звертала на него нїякої уваги і була цїла занята видовищем, яке розвивало ся перед єї очима. Анї одним рухом не зраджувала, що удає, нї одного слова не висказала на то, аби звернути на себе увагу. Бавила ся всїм як дитина. Елеґантний молодець, очарований тою природностию, яку так рідко стрічав у дївчат, з якими сходив ся в сьвітї, позволив постепенно заволодїти собою тому зачарованю, з*буваючи о звичайній своїй рівнодушности. Але єму здавало ся, що при таким невиннім сотворіню не може єму грозити нїяка небезпечність і що треба бути хиба шаленим, аби супротив неї придержувати ся якоїсь осторожности.

Она майже не поглянула на него від хвилї, як відплила від берега і певно не уміла би сказати, чи єї сусїд був старий, чи молодий, бридкий чи хороший. Море, сонце, береги, кораблї займали єї увагу, була повна радости, майже тонула в одушевленю. Однако коли лодка наближила ся цїлком до „Лятуш-Тревійль“ і задержала ся при сходах, ведучих до отвору в корабли, мусїла подякувати молодцеви, що подав їй рамя, аби не упала ступаючи до гори, бо корабель сильно колисав. Тодї поглянула на товариша а побачивши, що хороший і вічливий не могла здержати ся, аби не приглянутись єму з вдоволенєм. Від тої хвилї, хоч обоє не представляли ся, а навіть не знали своїх назвиск, почали з собою розмавляти, відчуваючи взаїмно якусь непоборну симпатию.

Величаве торжество так їх заголомшило, що они забули майже цїлком на повздержливі привички і форми товариські, до яких навикли. Чули лиш, що молоді і мусять дїлити ся враженями. Скористали з того і навязали товариску розмову, яку веде ся на бали підчас перерви в котильйонї. Стоячи побіч себе на покладї корабля, загублені серед товпи урядових осіб, що тиснули ся довкола, полишені послом, що чув себе чим раз гірше, молоді люди уступили до спокійного кутика на передї корабля і з цїлою свободою любували ся видом, який представляв ся їх очам.

Прибрана на машпах фляґами і хоругвками ескадра російска наближала ся до порту в супроводї фльоти французскої. В яснім воздусї роздавали ся оклики повитаня з обох фльот, а великаньскі батерийні пушки греміля заєдно, випускаючи над филї широкі білі облаки порохового диму. І той глухий гук пушок, оклики моряків, звуки орхестри, всьо то, всьо наповняло їх серця якимсь дивним звоорушенєм. Коли кораблї закинули котви і коли парові лодки приготовили ся аби відвезти до берега своїх пасажирів упоєних димом, піснями, сонцем, цїлим чародїйним образом, обоє молоді люди прийшли до себе.

Усьміхнули ся і переняті вдоволенєм сказали:

— Ах, який хороший день!

— Він полишить незабутні спомини.

і попарене третої степени на лици і руках. Здає ся, що Сеньчак покінчить небавом своє житє.

— **Фляшка руму — лік царевича.** Забавну, але й характеристичну историю пригадали німецкі ґазети з часів російского царя Николая першого, називаючи єї палатовою революциєю, але без війска, революциєю, котра не потрясла троном, лиш — двірскою кухнею. Річ була така: Одного дня сиділа цісарева Александра Федоровна в своїй комнаті в Зимнім двірци і нудила ся. Аж ось пригадала она собі давні часи, коли яко пруска княгиня займала ся домашним господарством. (Мабуть також не богато!) Отже хотіла знати, як у неї господарить ся і казала здавати собі що дня рапорти. В тих рапортах знайшла она між иншим записану фляшку руму для свого сина, тоди майже трийцятьлітного царевича, пізнійшого царя Александра II. То єї перепудило і она почала шукати дальше в рапортах з давнійших літ і знаходила всюди що дня записану фляшку руму аж до часу его уродженя. То хиба якийсь инший царевич Александер, подумала она собі і стала ще дальше шукати в рапортах: показало ся тоди, що фляшка руму була навіть в рапортах з тамтого століття. Там була в рапорті дописана замітка: „На біль зубів записана двірским лікарем". Отже длятого, що померший цар Александер I., коли ще був наслідником престола, потребував ложочку руму взяти на зуб, записувано що дня для него і его наслідників фляшку ямайского руму. Сьміючись розповіла она то свому мужеви. Але цар Николай не сьміяв ся. По полудни зажадав він рапортів в справі свого домашного господарства. Через цілу ніч сьвітило ся у царя; він писав і рахував. На другий день стало понуро в палаті як би перед бурею. Цар сказав до своєї жени: „Таже то гірше, як я гадав; таже то злодійство, якого сьвіт не бачив. Мене сам харч коштує річно міліони більше на папери як в дійсности; не буду харчувати ся дома". На другий день вже не було цісарскої кухні; якийсь властитель готелю обовязав ся відтак доставляти харчу для царского двора.

— **Нові сліди Андре'ого.** До одного берлиньского дневника вислала така вість з Штокгольму: З Отави (з Канади) доносять через Льондон, що 31 жовтня мин. р. прибуло до Черчілю (Churchilfart) кількох Ескімосів і они розказували, що минувшої весни прийшло „з неба" двох білих людий, котрих розбійничі Ескімоси убили. Казали також, що бачили остатки бальону і знають де ті ост. яки укрито.

— **Померли:** Андрій Алексевич, радник суду в Золочеві, дня 17 с. м. в 57-ім році житя; — Григорий Ковбляньский, ученик III кл. рускої ґімназиї у Львові, дня 18 с. м.; — Констанция з Герасимовичів Староміска, вдова по концепісті почтовім, дня 19 с. м. у Львові в 45-ім році житя; — о. Антін Баньковский, парох-ювилат в Селисках, бирчаньского деканата, дня 13 с. м.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. — З днем 1 лютого 1900 входить в житє додаток VIII. до тарифи, часть II. зшиток 2.

Німецко-австро-угорско-румуньский рух особовий на Одерберґ, Дзєдзіц, Осьвєцім, Мисловичі і Опаву. — З днем 1 марця 1900 входить в житє нова тарифа для повисшого руху, через котру знесена зістане дотична тарифа з дня 1 лютого 1897 враз з додатком I. Ціна примірника марок 1·80.

Телеґрами.

Відень 23 лютого. Після внесеного на вчерашнім засїданю палати послів проекту що до будови кількох нових зелїзниць, між ними Львів Самбір-Ужок, винесе загальний кошт тих зелїзниць 244 міліонів корон.

Льондон 23 лютого. Після телеґрами „Таймса" з Теґерану анґлійский посол вручив перскому шахови офіцияльні запросини, аби в подорожи по Европі відвідав також і Льондон.

Якобсдаль 23 лютого. Бури відперли всї анґлійскі напади. Анґлійскої артилерії за мало. Обі анґлійскі проби, аби обійти під Пардерберґ становища Бурів не удали ся. Приступ Мекдональда на Кронґого також не удав ся. Зачувати, що Анґлійці стратили звиж 100 офіцирів і до 1500 людий в убитих і ранних. Також під Кімберлей вернули Бури і займають то саме становище що перше. Другий корпус бурский іде з полудня до Якобсдалю.

— Як маю вам, пане, подякувати за вашу вічливість....

— Ах, панї, то я вам повинен бути вдячний за вашу ласкавість....

Здержали ся, видко самі здивовані трохи тим проявом взаимної симпатії. По хвили мовчаня молодець відозвав ся:

— Панї будуть певне на нинїшнім бали?

— Я запрошена разом з вітцем, але може бути, що поїдемо назад до Парижа зараз по обіді.

Молодий чоловік подумав, що дійшов вже до остаточної границї дозволеної цікавости і поважн посол, що вже цїлком прийшов до себе, наблизив ся до своєї дочки, поклонив ся і відійшов, не сказавши ні слова більше.

Чи посол хотів собі винагородити прикрість, якої зазнав в часї морскої прогульки, чи може хороша дочка витолкувала єму, що приємнійше бути на такім величавім бали як їхати нічним поїздом до Парижа, досить, що коло одинайцятої години в ночи, молодий подорожний з „Лятуш-Тревійль", проходжуючи ся в задумі по сальонах морскої префектури, нагле засияв, побачивши серед кружка старших дам, одиноку особу, котра могла зробити для него баль займаючим.

Була одіта дуже просто в білу сукню, не мала на собі ніяких дорогоцінностий, але єї чудові рамена і руки так єго вразили, що мусів признати, що доси не стрічав ще нїколи особи, котрої вид був би для него так розкішний. Побачила его, як станув о десять кроків, приглядаючись їй з таким очевидним одушевленєм, що не могла укрити змішаня. Але коли він побачив, що его замітила, підбіг до неї і пролепетів кілька слів, з котрих ледве зрозуміла, що просить єї до танця. Встала з цїлою свободою і почала танцювати — танцювала дуже гарно і легко. Она знала лиш его одного, він не знав нікого крім неї серед тої товпи запрошених войскових і цивільних осіб. Говорили лиш до себе, висказуючи отвертно свої вражіня. Бавили ся весело і чим раз глубше тонули в сїти зрадної случайної знакомости. Около першої години по півночи, молодий Парижанин стрітив офіцира, котрий завіз їх рано на поклад парохода і оба станули в куті.

— Чи ви справдї були цікаві довідати ся назвиска посла, що їздив з нами на поклад „Лятуш-Тревійль" з своєю дочкою? — спитав офіцир.

— Отже?

— Отже, знаю его....

— Хтож то?

— То Курсіе, посол з Сен-е-Марн.

Колиб стеля префектури упала на голову молодця, не зробилаб такого вражіня. Остовпілий, глядів, не видячи товариша, котрий говорив дальше:

— Скажений радикал, вільнодумний, в своїй часописи вічно бє на духовеньство, кождого року домагає ся від парляменту знесеня буджету віроісповідань.... Вправдї не є з него моряк... але як коли скупає ся, то хиба не у сьвяченій воді.

Той дотеп не зробив вражіня. Молодець був холодний як мармор. По хвили глубокої задуми сказав трохи зміненим голосом офіцирови добраніч і не пробуючи навіть бачити своєї хорошої товаришки, пішов до ґардероби, відобрав плащ і вернув до готелю.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. **Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано**

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок"** — А. Мечника **„Ованес Огана"** — К. Лясковского **„Зужитий"** — Ст. Аріеля **„Улуди"**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта повість п. з.: **І по многих днях. — І по многих лїтах....**	**Севера** повість п. з.: **Леґенда.**

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).